

Η ελπίδα έρχεται μέσα από την πλήρη απελπισία

/ Πεμπτουσία

Την έκφραση αυτή χρησιμοποίησε χτες σε μια εφ' όλης της ύλης συνέντευξη του στο TOP Channel Δυτικής Μακεδονίας ο π. Παύλος Μητροπολίτης Σισανίου και Σιατίστης. Αμέσως διευκρίνισε, ότι εννοεί, όταν κάποιος απελπίζεται από τις δικές του δυνάμεις, τη βοήθεια των ανθρώπων και όσων μπορεί να του προσφέρει αυτός ο κόσμος, τότε στρέφεται στην μόνη αληθινή Ελπίδα της βοήθειας του Θεού.

Πράγματι αυτή η φράση περιέχει μέσα της ένα οξύμωρο σχήμα, το οποίο έχει σχέση με την προέλευση της ελπίδας. Ας το συζητήσουμε όμως για να δούμε, αν έχει βάση αυτή η φράση στα λόγια του Χριστού και στη διδασκαλία της Εκκλησίας μας.

Ο Χριστός στην Παραβολή του Ασώτου λέει: «14 δαπανήσαντος δε αυτού πάντα εγένετο λιμός ισχυρά κατά την χώραν εκείνην, και αυτός ήρξατο υστερείσθαι. 15 και πορευθείς εκολλήθη ενί των πολιτών της χώρας εκείνης, και ἐπεμψεν αυτόν εις τους αγρούς αυτού βόσκειν χοίρους· 16 και επεθύμει γεμίσαι την κοιλίαν αυτού από των κερατίων ών ήσθιον οι χοίροι, και ουδείς εδίδου αυτώ. 17 εις εαυτόν δε ελθών είπε· πόσοι μίσθιοι τού πατρός μου περισσεύουσιν ἀρτων, εγώ δε λιμώς ὡδε απόλλυμαι! 18 αναστάς πορεύσομαι προς τον πατέρα μου και ερώ αυτώ· πάτερ,

ήμαρτον εις τὸν οὐρανόν καὶ ενώπιόν σου·» (Λουκ. 15, 14-18)

Ο Άσωτος αφού εγκατέλειψε την πατρική αγκαλιά, βασίστηκε στα χρήματα για να βρει την ευτυχία. Όμως εκείνα γρήγορα τελείωσαν και τότε κατέφυγε στην ελεημοσύνη των συνανθρώπων του. Όταν απελπίστηκε κι απ' αυτή κι ἐφτασε στον πάτο της ανθρώπινης κατάπτωσης, τότε «εις εαυτόν ελθών» στήριξε και πάλι την ελπίδα του στον Πατέρα του κι αποφάσισε να επιστρέψει.

Ο Απόστολος Παύλος λέει: «24 τῇ γάρ ελπίδι εσώθημεν· ελπίς δε βλεπομένη οὐκ ἔστιν ελπίς· ὁ γάρ βλέπει τις, τι καὶ ελπίζει; 25 εἰ δε ὁ οὐ βλέπομεν ελπίζομεν, δι' υπομονῆς απεκδεχόμεθα. 26 Ωσαύτως δε καὶ τὸ Πνεύμα συναντιλαμβάνεται ταῖς ασθενείαις ημῶν· τὸ γάρ τι προσευχώμεθα καθ' ὃ δεῖ οὐκ οίδαμεν, αλλ' αυτό τὸ Πνεύμα υπερεντυγχάνει υπέρ ημῶν στεναγμοίς αλαλήτοις· 27 ο δε ερευνών τας καρδίας οίδε τι τὸ φρόνημα τού Πνεύματος, ὅτι κατὰ Θεόν εντυγχάνει υπέρ αγίων. 28 Οίδαμεν δε ὅτι τοῖς αγαπώσι τὸν Θεόν πάντα συνεργεί εἰς αγαθόν, τοῖς κατὰ πρόθεσιν κλητοίς ούσιν·» (Ρωμ. 8, 24-28)

Με την ελπίδα, λέει, σωθήκαμε, αλλά όχι την ελπίδα σ' αυτά που βλέπουμε, επειδή όταν κανείς βλέπει κάτι, τι νόημα έχει να ελπίζει. Εάν επομένως δεν ελπίζουμε σ' αυτά που βλέπουμε, οπλιζόμαστε με την υπομονή (που μας δίνει η αληθινή Ελπίδα στη βιόθεια του Θεού). Τότε καὶ τὸ Πνεύμα τὸ Ἅγιο συνεπικουρεῖ στις δικές μας αδύναμες προσπάθειες. Επειδή δεν γνωρίζουμε πώς να προσευχηθούμε όπως πρέπει, το ίδιο τὸ Ἅγιο Πνεύμα πρεσβεύει για μας με αλάλητους στεναγμούς. Ο Ουράνιος Πατέρας μας που βλέπει τις καρδιές μας, γνωρίζει τι ζητά τὸ Ἅγιο Πνεύμα για μας, επειδή πρεσβεύει για μας σύμφωνα με το θέλημα του Πατρός. Επιπλέον γνωρίζουμε ότι γι αυτούς που αγαπούν τὸν Θεό, όλα συμβάλλουν προς τὸ αγαθό, σ' αυτούς που έχουν δεχτεί την κλήση του Θεού με την προαίρεσή τους.

Ένα εξαιρετικό επίσης κείμενο από την Αγία Γραφή που εκφράζει την ελπίδα στο Θεό που γεννιέται από την απελπισία στις δυνάμεις μας καὶ τους ἄλλους ανθρώπους μας είναι ο 37ος Ψαλμός, που διαβάζουμε στην Ακολουθία του Όρθρου: «Οὐκ ἔστιν ἴασις εν τῇ σαρκὶ μου από προσώπου τῆς οργῆς σου· οὐκ ἔστιν ειρήνη εν τοῖς οστέοις μου από προσώπου τῶν αμαρτιών μου. Ότι αἱ ανομίαι μου υπερήραν τὴν κεφαλήν μου, ωσεὶ φορτίον βαρύ εβαρύνθησαν επ' εμέ. Προσώζεσαν καὶ εσάπησαν οἱ μώλωπές μου από προσώπου τῆς αφροσύνης μου. Εταλαιπώρησα καὶ κατεκάμφθην ἔως τέλους. Όλην τὴν ημέραν σκυθρωπάζων επορευόμην. Ότι αἱ φύσαι μου επλήσθησαν εμπαιγμάτων, καὶ οὐκ ἔστιν ἴασις εν τῇ σαρκὶ μου. Εκακώθην καὶ εταπεινώθην ἔως σφόδρα, ωρυόμην από στεναγμού τῆς καρδίας μου. Κύριε, εναντίον σου πάσα η επιθυμία μου, καὶ ο στεναγμός μου από σου οὐκ απεκρύβη. Η καρδία μου εταράχθη, εγκατέλιπέ με η ισχύς μου, καὶ τὸ φως τῶν οφθαλμῶν μου, καὶ αυτό οὐκ ἔστι μετ' εμού. Οἱ φύλοι μου καὶ οι πλησίον μου εξ εναντίας μου

ήγγισαν και έστησαν, και οι έγγιστά μου από μακρόθεν έστησαν. Και εξεβιάζοντο οι ζητούντες την ψυχήν μου, και οι ζητούντες τα κακά μοι ελάλησαν ματαιότητας, και δολιότητας όλην την ημέραν εμελέτησαν. Εγώ δε ωσεί κωφός ουκ ἡκουον, και ωσεί ἀλαλος ουκ ανοίγων το στόμα αυτού. Και εγενόμην ωσεί ἀνθρωπος ουκ ακούων και ουκ ἔχων εν τω στόματι αυτού ελεγμούνς. Ότι επί σοι, Κύριε, ἡλπισα• συ εισακούσῃ, Κύριε ο Θεός μου.»... «Μη εγκαταλίπης με, Κύριε ο Θεός μου, μη αποστής απ' εμού. Πρόσχες εις την βοήθειάν μου, Κύριε της σωτηρίας μου.»

Επομένως, μόνο αν καταλάβουμε ότι δεν μπορούμε να στηρίζουμε την ελπίδα μας στους ανθρώπους και τα πράγματα του κόσμου τούτου, επειδή είναι φθαρτά και πεπερασμένα, μόνο τότε μπορούμε να την κατευθύνουμε πέρα από κάθε αμφιβολία στην πίστη μας στην Αγάπη και το Έλεος του Θεού και τότε να δεχτούμε την παρηγοριά και τη βοήθεια της Θείας Χάριτος.

Ο Γέροντας Παΐσιος έλεγε:

«- Γέροντα, ακόμη αντιμετωπίζω το καθετί ανθρώπινα και όχι πνευματικά, κι έχω αγωνία.

- Εσύ βάζεις τα προγράμματά σου μπροστά από τα προγράμματα του Θεού, γι' αυτό βασανίζεσαι. Με την εμπιστοσύνη στον Θεό και με την ταπείνωση όλα τα προβλήματα λύνονται. Να κάνης αυτό που μπορείς εσύ και μετά να αφήνεσαι στην Θεία Πρόνοια, στο θείο θέλημα. Η ελπίδα στον Θεό είναι τονισμένη πίστη• είναι η μεγαλύτερη ασφάλεια για τον άνθρωπο.

Μικρό πράγμα είναι να έχη κανείς σύμμαχο τον Θεό; Θυμάμαι, πριν πάω στο στρατό, έκανα προσευχή στην Αγία Βαρβάρα να με βοηθήσῃ -την είχα σε ευλάβεια, γιατί πήγαινα στο εξωκκλήσι της από μικρός και προσευχόμουν. «Ας κινδυνεύσω στον πόλεμο, είπα, αλλά μόνον άνθρωπο να μη σκοτώσω». Και πώς τα οικονόμησε ο Καλός Θεός! Όταν βγήκαν τα αποτελέσματα, ενώ άλλους που ήταν μορφωμένοι τους έστειλαν στην πρώτη γραμμή σαν απλούς στρατιώτες, τουφεκιοφόρους, εμένα που ήμουν του δημοτικού με πήραν για ασυρματιστή! Μου έλεγαν οι άλλοι: «Έχεις μεγάλο μέσο». «Βρε τί μέσο έχω; Δεν έχω κανένα γνωστό». «Τι; μας κοροϊδεύεις;», μου έλεγαν. Ποιον έχεις στο Γενικό Επιτελείο;. Αφού επέμεναν, τους έλεγα κι εγώ: «Έχω στο Γενικό Επιτελείο τον Χριστό». Έτσι δεν χρησιμοποίησα ποτέ ντουφέκι.

- Γέροντα, πώς αυξάνει η ψυχική αντοχή;

- Με την ελπίδα και την εμπιστοσύνη στον Θεό, οι οποίες δίνουν δυνάμεις πολλές. Πρέπει να αφήνουμε τον εαυτό μας στα χέρια του Θεού με απόλυτη εμπιστοσύνη και να βλέπουμε την κάθε δοκιμασία σαν δώρο σταλμένο από την αγάπη του Θεού. Ο άνθρωπος που έχει μεγάλη εμπιστοσύνη στον Θεό χαίρεται τα πάντα. Είτε είναι άρρωστος, είτε μένει νηστικός, είτε τον αδικούν, είτε..., είτε..., πιστεύει ότι ο Θεός τα έχει επιτρέψει, ελπίζει στον Θεό και είναι πάντα ασφαλισμένος στο λιμάνι

της ελπίδος του Θεού.

Πηγή: agiameteora.net